

i g e n k ö n n y ű s z e r e p j á t é k

Inéria novella: Az Álomlátó

IKSZ novella

Írta: Nagy Balázs <js@iksz.hu>

2000. november 12.

1 Felismerés

Maurice aludt. Álmodott. Álma nem volt békésnek mondható, hiszen két kézzel markolta a takarót, amivel már előzőleg leverte a lámpát és az ébresztőórát. Barátnője, Michelle már egy hete elköltözött, mivel reggelre rendszerint kékenzölden pompállott a lány, ha egyáltalán tudott aludni.

Maurice elkezdett nyögdécselni, majd ordítani. Ám még erre sem ébredt fel. Csapkodni kezdett, majd lehemperedett az ágyról. Kúszni próbált, de csak az egyik lábát használta. Aztán beverte a fejét a kűszöbbe, mire végül felriadt.

- Jézusom! - mormogta, miközben szétnézett a csatatérré változott hálószobán. Felkapcsolta a villanyt, de ez sem javított a helyzeten. Hunyorogva meglátta azt a vázát, amit az anyja küldött Michelle-nek. A lány nem vitte magával, mert abban reménykedett, hogy egyszer csak felhívja a fiú, hogy elmúlt a baj.

Maurice nem nyújtott kellemes látványt. Karikás szemei, szétzilált haja, borostás arca arról árulkodott, hogy ez nem az első eset. Kiment a fürdőbe, és bekapott egy fejfájáscsillapítót, attól egy picit jobb.

Volt már orvosnál, de senki sem tudta megmondani, mi a baj. Szervi problémái nem voltak, és a pszichológus is hiába kereste a hibát, ő is csak arról számolhatott be, hogy Maurice Cartier legnagyobb baja az, hogy fél a békáktól.

A dolog már fél éve tartott. Az álmok először kellemesek voltak. Azt álmodta, hogy egy légvitorlás kapitánya volt. Aranymintás kendőt kötött a fejére, handzsárt a jobbára. Többnyire kereskedelemmel, de alkalomadtán fejjavadászattal is ütötte el az időt. A legénysége szerette, hiszen többször mentette ki egyiküket-másikukat a halál torkából. A kereskedők és a többi hajós tisztelte, hiszen a Déli Síkság minden pontját ismerte, és még sose csúszott be egy légárokba sem. Soha, még fiatalkorában sem, bár arra nem nagyon emlékezett. A legénysége Perának szólította.

A baj ott kezdődött, mikor egy kereskedő rávette egy kincsvadászatra. Lehet, hogy valamit belekevertek a borába, mikor igent mondott, hiszen már akkor tudta, hogy ez örökség. A terv az volt, hogy a Síkságon megkeresnek egy üreget, és az ott talált kincset felpakolják a hajóra. Több hetet vett el a tervezés, kísérletezgetés. Végül még mindig kincslázban égve Pera és a kereskedő előtt feküdt a térkép és a várható költségek listája. A terv veszélyes volt, és az útvonal betartásához is jó hajóra volt szükség: legtöbbször a légárkok peremén kellett hajózni.

Ez Maurice-t, mikor már ébren megpróbált visszaemlékezni álmára, nagyon meglepte, de Perát nem különösebben. A kapitány számára teljesen természetes volt az a látvány, hogy egy hajó a Síkságon a levegőben lebeg, és az sem ejtette ámulatba, ha látszólag minden ok nélkül belecsúszik egy légárokba a hajó. Az már csak kellemetlenül érintette, ha látta az embereket a felborult hajóból beleesni a sűrű levegőbe, ahol nagyon gyorsan megfulladtak. Pera ha nem is látta a biztonságos helyeket, de érezte, és így nem volt szüksége navigátorra.

A földön heverő óra berregni kezdett. Fél hét. Tehát megint nem tudott rendesen aludni.

A Renault szépen duruzsolt, miközben kiért a forgalomba. Maurice szerette az autót, ahogy Antibes-ot is, ahol már két éve lakott. Trianonnál tett egy kitérőt, csak hogy megnézzze magának Juan Les Pins-t. Sétált egyet a strandon, de még nem volt kint senki. Leterítette a magával hozott pokrócot, elterült rajta, és megpróbált aludni.

Az IETF-nél jobban elnézik, ha késik, mint ha egész nap kóvályog. Egy éjszaka már annyira nem bírta a rémálmokat, hogy egész éjjel vezetett céltalanul Antibes-ban és környékén. Elment Nizzába, aztán fel Valbonne-ba, aztán Cannes-ba. Pirkadat volt, mire hazaért. Hirtelen eszébe jutott, hogy mindenhol volt már, csak a tengerparton nem. Így berakott egy gyékényt a kocsiba, és leugrott a tengerhez. Pontosabban Juan Les Pins-hez.

Már mindent kipróbált, és az derült ki, hogy csak pirkadat után, és csak ott az öböl homokos strandján tud valóban felfrissülni. Két óra alvás nem sok, de több, mint a semmi.

Michelle nem tudott mit csinálni. Tehetetlennek érezte magát. Amióta elköltözött, valahogy nem találta a helyét. Bár lehet, hogy már előtte sem.

A lány teniszoktató volt a nizzai kastélyban. A sok minden hájjal ellátott, ám egyáltalán nem fürge, sem teniszhez valamennyit is konyító, dúsgazdag hölgyek jártak hozzá. A legtöbbje külföldi volt, de akadtak az északi városokból is. A munkájában a legfontosabb az volt, hogy sose veszítse el hidegvérét. Hiszen hány felkészületlen, a játékhoz nem értő, ám roppant lelkes emberrel kellett nap mint nap foglalkoznia!

Eddig még minden rendben ment, legalábbis úgy látszott. Ám mostanra megértette, hogy a hamis biztonságérzete egy lufihoz hasonlít, amit minden nappal nagyobbra és nagyobbra fújnak.

- Michelle, jól vagy? - A hang magas volt, de kellemes. Ám ez Michelle-t nem zavarta abban, hogy magára öntse a kávé, amit már vagy jó negyedórája szorongatott.

- Ööö... Mariette! Megjlesztettél. - Szemlátomást észre sem vette, hogy vakító fehér pólójára hatalmas barna folt került.

- Ne haragudj, nem akartam. Júj, leöntötted magad kávéval! De ronda! Gyere, szedjük ki a foltot!

A két lány elindult a mosdó felé, és Mariette megpróbált beszélgetést kezdeményezni.

- Nem akarok tolakodó lenni, de már egy hete figyellek, és nem úgy viselkedsz, mint azelőtt. Ma meg kész katasztrófa vagy. - Elnevette magát, de Michelle nem válaszolt.

- Nézd, látom, hogy bánt valami. Nem tudnék segíteni?

- Nem, kösz. Nincs semmi baj.

- Ha rádnézne egy író, menten melodramát írna!

Ez megtörte a jeget, egy futó mosoly keretében. Ám Mariette nem hagyta abba.

- Mondd csak, valami történt közted és a barátod között?

- Nem is tudom. Eljöttem tőle.

- Eljöttél? Szakítottatok?

- Nem. Legalábbis remélem.

- Ugyan már, ne csináld. Most szakítottatok, vagy nem?

- Tudod, Maurice mostanában kicsit furcsán viselkedik.

- Van valakije? Szóval nem te vagy az egyetlen?

- Nem, nem erről van szó. Ne haragudj, de nem tudok róla beszélni.

Délben Maurice úgy döntött, hogy nem ebédel, csak néhány gyümölcsöt eszik. Gyors kört tett az étteremben, és bár a kedvenc ételét tették az orra elé, csak pár banánt, narancsot és kiwit vett. Még sétálni sem volt kedve, így visszament a szobájába.

Már kint hallotta, hogy csörög a telefon. Gyorsan felkapta.

- Maurice Cartier.

- Maga az, Pera?

A hang rekedtes volt, de Maurice-t ez egyáltalán nem érdekelte. Nem tudott gondolkodni a döbbenettől.

- Pera, ott van?

- Kicsoda maga?

- Az nem fontos. Itt Philip-nek szólítanak.

- Ki maga, Philip?

- Maga ki, Pera?

- Én... én nem tudom. Hajóskapitány vagyok. - Maurice hallotta a saját hangját, de nem tudta befolyásolni, mit mond.

- Én Hold vagyok. Álomlátó.

- Mi?!

- Álomlátó. Beszélünk kell, a maga érdekében. Hozzon magával valakit.

- Kit?

- Egy olyan ember kell, akiben megbízik. Aki közel áll magához. Akinek hátat mer fordítani.

- Mi van?! Hátat? Én hátat merek fordítani mindenkinek!

- Igen? És mi van, ha valamelyikünk kezében kés van? Olyat hozzon, aki nem emelne magára fegyvert.

- Mi ez az egész? Miféle fegyver, miféle álomlátás?

- Legyen éjfélkor Cap d'Antibes-nál, a kereszteződés mellett! Hozza azt, akiben megbízik! Ott elmondom. Azzal letette.

- Hajóskapitány?

André lépett be a szobába, értetlen arccal.

- Hallgatóztál?

- Nem. Üvöltöttél.

- A fenébe! Ígérd meg, hogy nem mondom ezt el senkinek.

- Én megígérhetem, de a beszélgetés ettől még fel lett véve.

- Mii??? Fel lett véve? Hogy-hogy?
- Ne ordítozz! Ide figyelj! Látszik, hogy nagyon ki vagy valami miatt bukva, de azért ne vidd túlzásba. Már egész régóta ilyen vagy, és csak egyre romlik az állapotod. Pihened kéne. Talán egy jó nagyot aludni. Nem hajszolod agyon magad?
- Hát ez az - válaszolta Maurice. - Nem tudok aludni. Már egy fél éve rémálmaim vannak.
- Affranc. Voltál már orvosnál?
- Persze. Ám ez nem fogja megatni a főnököt. Ha nem csinállok gyorsan valamit, még ki fognak vágni. Aztán még adnak egy jó kis jellemzést, és semmilyen rendes állást nem fogok kapni életem végéig!
- Figyelj, nem gond. Elsikáljuk. Még ma megszerzem a felvételt.
- Betörsz?
- Ugyan már, egészen jóban vagyok a biztonságis Joanne-al. Vele majd megoldom.
- Kösz. Jó haver vagy.
- Semmi vész. Na, vigyázz a seggedre!

Hosszas előkészületek után végül elindultak a kincsvadászatra. Jött a kereskedő is, és még néhány rátermett zsoldos. Gyorsan megtették az út könnyű szakaszát, ám mikor már egy napja táncoltak borotvaélen, viharba kerültek. Homokviharba.

Mindenki kendőt kötött a szájára, orrára és fülére, de csak nagyon keveseknek volt drága szemüvegük. Így Pera a legénységet úgy osztotta be, hogy csak a legszükségesebbek maradtak a fedélzeten, és a szemüvegeket felváltva hordja a gyakran cserélgetett fedélzeti legénység.

A vihar hevében mindenki ott kapaszkodott, ahol tudott. Pera a kormányosba, a kormányos pedig a kormányba.

- Kettőt jobbra! - ordította Pera, mire a kormányos csavart egyet a kormányon. A hajó megbillent, és már száguldott is bele egyenesen a légárok közepébe. Azaz nem a közepébe, mert hirtelen visszabillent a hajó, és felfelé kezdett száguldani.

- Most vissza! - adta ki az új parancsot Pera, mire a hajó kivágódott az árokból, és hatalmasat csattanva visszaérkezett a mágikus levegőre.

- Négyet balra, de azonnal! - szólt a következő utasítás, és elsiklottak egy másik árok mellett.

Az idő kezdett tisztulni, és egyre kevesebb hirtelen manőverrel lehetett irányítani a vitorlást. Aztán megint nyílt terep következett, és Pera aludhatott egy keveset.

André várt, amíg az előtérből kimentek a vendégek, majd átvágott a tágas csarnokon. Próbált úgy időzíteni, hogy a recepciós pont el legyen foglalva a telefonálással, miközben ő bemegy az iktatóba. Szerencsére épp egy taxist próbált fogni az egyik vendégnek. Valbonne-ban nincsenek taxis társaságok. Ha fogni akarsz egy taxit, a legjobb, ha mindnek tudod a számát.

Végre elért az iktatóba. Ott még több recepciós dolgozott, akik többnyire a faxokat és leveleket iktatták és továbbították, de ők intézkedtek a tárgyaló- és konferenciatermek ütemezésében és előkészítésében is.

André felkapott egy köteg papírt, és magabiztosan átvágott a termen. A szoba sarkába tartott, egy jeltelen ajtóhoz, ami mellett egy telefon és kártyaolvasó volt felszerelve. Felemelte a telefont, majd beleszólt.

- Mademoiselle Dubon? André Février vagyok, és M. Cartier küldött. - Rövid szünet után az ajtó zárja halk kattánással kinyílt. - Köszönöm - válaszolta erre André, és belépett.

- Mlle Dubon, ezeket a dokumentumokat küldi - becsukódott az ajtó - M. Car...

- Van képed ide jönni, miután harmadszor mondtad le a vacsorát?!

- De...

- Valahogy nem tudom, miért pont a vacsorát mondom. Sose érsz rá, és most nehogy azzal gyere, hogy a főnököd ilyen szadista!

- Joanne, én szeretem a munkámat.

- Szóval a munkádat jobban szereted! Miért nem tud ez engem érdekelni?

- Nézd, tudod jól, hogy mostanában rengeteg a munkám. Azért még nem kell azt hinni, hogy ez így lesz mindig...

- Nem tudom mit higgyek, de eddig még az ellenkezője nem mutatkozott.

- Figyelj, én direkt lemondtam mindent ma estére. Nem lehetne esetleg behozni valamit?

- Hát, nagyon igyekezned kell, de ma nem érek rá. Dolgom van.
- Találtam egy nagyon kellemes vendéglőt Cannes-ban. Szeretném, ha kipróbálnánk.
- Aztán nem valami unalmas zenés táncos szórakozóhely? Jobban szeretem az izgalmas helyeket.
- Izgalmas... izgalmas lesz. Apropó, amiért jöttem. Meg lehetne nézni, hogy honnan jött egy hívás a 325-ös mellékre úgy fél órával ezelőtt?

Maurice átszágulzott az alagúton, mire rájött, hogy még a felüljáró előtt le kellett volna térnie a gyorsforgalmi útról. Bekeveredett Nizza belvárosába, amit egyáltalán nem akart. Nagy nehezen lejutott a Promenade de Anglais-re, ahol már egyenes volt az út. Szerencsére ott már nem volt túl nagy forgalom, így gyorsan elért a palotáig.

A parkoló messze volt a teniszpályáktól, így ezt az utat futva tette meg. Végigrohant a pályák szélén, remélve, hogy felismeri Michelle-t. A szemközti öltöző és pihenő blokkban Mariette megszólalt.

- Ez a fickó a pasid?
- Nem tudom. Mikor utoljára láttam, akkor még nem nézett ki ilyen szörnyűen.
- Vigyázz, mert még rosszabb lesz! - Már együtt nevettek.
- Na mars ki, mert még elfut a borostás lovag - tolt ki még mindig nevetve Mariette Michelle-t az ajtón.
- Maurice! Ide! - kiáltott a lány, miközben mindkét karjával integetett. A fiú odarohant, és megfogta Michelle kezét.
- Örülök, hogy látlak. Remélem, kiheverted a dolgot.
- Én azt reméltem, hogy te kiheverted, de nem látszol sem kialudtnak, sem kiegyensúlyozottnak. Miért jöttél akkor?
- Felhívott egy pofa, és Perának szólított.
- Minek? - A lány értetlenül pislogott.
- Perának. Akiről álmodom.
- Ja, annak a kalóznak! És?
- És?! Én nem mondtam el a fickó nevét senkinek, csak neked és a pszichológusnak! A tag álomlátónak mondja magát, és beszélni akar velem.
- Csak nem elhiszed ezt a baromságot?
- Nézd, én már nem tudom, kinek higgyek. Akár igazat is mondhat. Azt is mondta, hogy vigyek magammal valakit, akiben megbízom. Akinek hátat mernék fordítani. Én rád gondoltam.
- Hátat mernél nekem fordítani?
- Jaj, tudod, hogy értem.
- Szerintem a pasi csak fel akar ültetni! Én nem megyek ebbe bele!
- Michelle! Kérlek! Miért nem segítesz?
- Szerinted segíteni fog?
- Én... én nem tudom, mit higgyek. Csak remélem.
- Szóval segíteni fog neked. És nekem?
- Nézd, amióta elkezdődött az egész, úgy érzem, mintha egy megbütykölt kocsiban robognék le a lejtőn a szakadék felé, és hiába nyomom a féket. Ráadásul múlt héten valami göröngyre ráhajthattam, mert azóta már irányítani sem tudom a járgányt. Kell valami, amibe megkapaszkodhassak, ami megállítja ezt az öngyilkos rohanást. Szükségem van rád. Talán te vagy az egyetlen, akire rábízhatom az életemet.
- Nem tudom, hogy mit mondjak erre. Át kell gondolnom a dolgot.
- Nem akarlak sürgetni. A találkozó éjfélkor lesz, és kissé megnyugodnék, ha tudnám, jössz-e. Állítólag már kész idegrocns vagyok. Ez az ember talán meg tudja mondani, mivel lehet segíteni ezen. Éjfélkor kell találkozni vele Cap D'Antibes-nál, a sarkon.
- Ezek kész tények. Ha azt mondd, hogy segíteni fog rajtunk, akkor inkább mégiscsak benne vagyok. Azért akkoris félek. Most ne gyere azzal, hogy a legbátrabbak is félnek, mert akkor nem megyek, ha nem hozunk még legalább egy embert. Valahogy tartok ettől az esti randevútól.
- Van egy munkatársam, esetleg ő eljönne. Ismered Andrét?
- Az a kigyúrtfejű?
- Attól, hogy hülye súlyokat emelget, egész normális.
- Kivéve, ha iszik. Rendben. Hozd őt, és akkor elmegyek én is. Egy órával előbb nálam?
- Az hol van?

- Kérlek André, segíts. Nem azért kérlek erre, mert ilyen Michelle szeszélye. A dolog veszélyes, és ő fél.
- Itt a felvétel, de csak azzal a feltétellel kaptam meg, ha elviszem vacsorázni Joanne-t.
- Ronda ügy. Vacsorázni? Vacsorázni viszed?
- Tulajdonképpen azt mondta, hogy valami izgalmas helyre vigyem...
- Na, szerintem ez izgalmas hely lesz. Meg egyébként is, csak éjjelre kell odaérnünk.
- Meg vagy teljesen gárgyulva? Éjszaka egy öreg fickó hantáját hallgatni nem a legizgalmasabb dolgok közé tartozik.
- Ha nem lesz izgalmas, bátran kenj rám mindent!
- Na jó. Aztán ne okozz csalódást!

2 A rejtély

A vihar megtépázta a vitorlákat, és négy matrózt is elvesztettek. Többen hátul lemásztak a kormánylapáthoz megjavítani, a többiek a mindenhova beszuródó homokot próbálták eltakarítani a hajóról.

Pera, miután kiadta a parancsokat, ledőlt egy kicsit. Alighogy elhelyezkedett a priccsen, zörgettek a kajüt ajtaján.

- Ki az? - kérdezte kissé morózusan.

- Amon vagyok.

Pera kikászálódott a priccsből, és kinyitotta az ajtót. Az ajtó előtt kicsit idegesnek látszott a zsoldos, és jobbra-balra nézegetve lépett be a kapitány kajütjébe.

- Nem vagyok biztos abban, hogy jó, ha elmondom, de úgy érzem, tudnia kell.

- Mondja. Rumot?

- Kérek. Tudnia kell, hogy ez nagyon bizalmas dolog. Nem szabad, hogy megtudja Berinio. - Amon a kereskedő nevét kiejtve összerezzelve körülpillantott. - Bízhatom önben?

- Mondjuk.

- Nagyon fontos, hogy még csak ne is említse Berinionak. Ahová tartunk, az egy Csodálatos Hely.

- Akkor isteni ajándékokat fogunk ott találni?

- Meglehet. Ám ez a hely Baerorn-é, a Hatalom partié.

- Honnan tudsz erről?

- A térkép miatt. Egyszer véletlenül belepillantottam, és megláttam a jelet. Baerorn jele. A duplakereszt.

- Ugyan már, Baerornnak nem ez a jele. Kard és kígyó.

- Pedig jól mondom. Nekem Ponthetosban tanították Barenum klérikusai. Azt is mondták, hogy Baerorn nem csak a harc, de a csalárdság istene is.

- Úgy látszik, hogy ott északon azok a stöpszlik rosszul ismerik az Isteneket. Baerorn csakis a harc istene, a jele pedig kard és kígyó. Geyhon a csalárdság és árulás istene, és az ő jele a rózsza és a tör.

- Most már így van. Ám mit tudsz te, mi volt száz oktáddal, vagy akár egy Válsággal ezelőtt?

- Nem hiszem el, amiket összehordasz.

- Pedig csak vigyázz azokkal az isteni dolgokkal!

- Menj. Nem hiszek ezekben a mesékben.

- Azért ígérd meg, hogy megtartod a titkot!

- Jól van, nem adom tovább, amit mondtál. A szavamat adom, de most menj el.

Négyen ültek a kocsiban. Elöl Maurice és Michelle, hátul André és Joanne. Nem sokat beszéltek. Már vagy tíz perce ott voltak a megadott helyen, mikor az árnyékból kilépett egy ember. Az odasétált a kocsihoz, és bekopogott az ablakon.

- Nem szállnának ki? Akkor könnyebb lenne beszélgetni.

Mind a négyen engedelmesen kiszálltak a kocsiból, a jövevény vizsla tekintete kereszttüzeiben.

- Pera, csak nem megbízik ennyi emberben?

- Miért, hát nem hallott még ilyenről?

- Ráadásul kettő nő. Használhatatlanok.

- Jobb, ha már most tudja, hogy hármukra rá merném bízni az életemet.

- Ha maga mondja. A nevem Hold. Álomlátó vagyok. Magát ismerem, Pera. A többiek?

Mindenki halkán bemutatkozott, de csak a keresztnevüket mondták.

- Jó, menjünk sétálni.

Másnap homoki kígyó támadta meg a hajót. Ez a ronda szörny fajtársaival ellentétben akár egy hajó hosszát is elérheti. Ez a példány is a kedvenc taktikájukat használta: rácsavarodott a hajótestre, és megpróbálta összeroppantani, a farkával pedig cséphadaróként csapkodott, hogy nehogy kárt tehessenek benne addig is.

A tengerészek baltával a kézben rohanták meg, a zsoldosok pedig karddal és buzogánnyal estek a roppant vastag szörnynek.

Míg Berinio fedezéket keresett, Amon és Lorin, a tünde zsoldos a kígyó farkának halálos tüskéit vette célba. A két marcona hátukat egymásnak vetve várták, hogy lecsapjon a kígyó.

Amon látta meg elsőnek. Nem volt idő kiáltásra: Lorin társa mozdulatából már tudta, hogy a másik inkább elugrott. Abban a pillanatban lehasalt, de már elkésett. Mellvértjét vagy egy tucat tüske felnyársalta, nagyot lendítve a tündén. Felemelkedett, majd hirtelen átrepült a fedélzeten, és zuhanni kezdett a föld felé.

Elérte a mágikus levegő szintjét, és szinte érezte a csobbanást. Hirtelen elakadt a lélegzete, és már azt várta, hogy beverje a fejét valami sziklába, mikor földet ér.

Ám nem ért földet. A tüskék nem engedtek. A kígyó kétségbeesetten rázogatta használhatatlanná vált farkát, de figyelmét lekötötte az a számos fájdalom-tű, amiket a fejszések okoztak. Így megint megpróbálta immáron elnehezült farkával püfölni a matrózokat.

Lorin tüdejéből a csapkodás kipréselte a szuszt, de utolsó korty levegőjével még Amonra kiáltott.

Az felkapta a fejét, de már nem tudott kitérni a csapás elől. Kardját mégis támadásra lendítette, és az ütközés előtt még suhintott egyet vele. A találat pontos volt, és sikerült elvágnia Lorin páncéljának szíjait. Az leesett, de Amont keresztülszúrták a tüskék. Ám nem esett pánikba, és haláltusája közben egy utolsó iszonyatos csapásra lendítette fegyverét.

A többiek felordítottak: - Amon a hős! Megmentett minket - miközben nézték, ahogy a farkavesztett kígyó letekeredik a hajóról, és Amon a kígyó farkához szögezve a mélybe zuhan.

Ám Lorin nem ezt nézte. A tatban kuporgó Beriniót bámulta, miközben áldozatot mutat be Baerorn-nak, a két-színűnek. Bár a többiek úgy hitték, megmenekültek, igazából Berinio nyert: egy szemtanú kivégzésének lehetett szemtanúja a zsoldos.

Csöndben lesétáltak a félsziget legdélibb csücskébe, és bementek az étterembe. Az étterem már zárva volt, pedig ilyenkor még csak nem is az utolsó rendeléseket szokták felvenni a pincérek. Átmentek a konyhába, és onnan a kertbe. A kert végében a sziklába szűk lépcsőt vájtak hajdanán, és úgy tűnt, hogy már annyira használhatatlanná vált, hogy nyakukat törik, ha rámerészkednek.

Philip ehhez képest könnyedén lelépdelt, de közben hátrafordulva figyelmeztette őket. A többiek halkán követték, mert ha kérdezősködni, vagy csak egyszerűen beszélgetni kezdtek, Philip csendre intette a társaságot.

Lent keskeny part, és egy motorcsónak várta őket. Az idegen hátra se fordulva beszállt, biztosra véve, hogy a többiek követik.

Aztán elindultak, a nyílt tenger felé. Philipet látszólag teljesen lekötötte a csónak kezelése, és csöndre parancsolta okvetetlenkedő utasait.

Végül megérkeztek a barlanghoz. Ledobták a horgonyt, és égő mécsesekkel kerestek lejáratot. Közben este lett, és csak a lebegő csónakokon levő fáklyák és a kutászoknál levő mécsesek világítottak. Végül megtalálták azt a rést, amin keresztül meg lehetett közelíteni az üreget. Kisebb volt egy csónaknál, így nagyon pontosan meg kellett jelölni a rést.

- Berinio uram, fáradtak már az emberek. Itt lesz a rés reggel is, és akkor kiphentek lesznek az emberek is - próbálta meggyőzni a kereskedőt Pera.

- Hát nem érted? Ha ma nem jutunk le, sose fogunk tudni lemenni! Ma van az a nap, amit a térkép jelzett! Nem várhatunk holnapig, hiszen lekéssük a megfelelő pillanatot. Nézd az írást! - Azzal Berinio elővette a térképet, és rábőkötött a parányi ismeretlen nyelven írt bekezdésre a térkép sarkában. - Itt írja, hogy azon az éjen lehet bejutni a helyre, amikor az Égi Álmodó, a Nagy Vadász és az Útmutató szára egy vonalba ér. Nézd csak meg magad a csillagmutatóval!

Berinio Pera kezébe nyomott egy ökölnyi szerkezetet, aminek működéséről a kapitánynak csak halvány sejtései voltak. Mindenesetre belenézett. Meglátta az Égi Álmodót, és ráállította a célkeresztet. Ekkor a kereskedő Pera szabad kezét egy gyűrűre tette, és megmutatta a célkereszt beállítását.

Gyorsan egyvonalba került a három csillag, és bólogatva visszanezett a térképre. Már-már igazat adott a kereskedőnek, mikor meglátta a jeleket. Ott volt a duplakereszt, a kard, a kígyó és a rózsa is, külön-külön. A tőr nem volt sehhol.

- Mik ezek a jelek?

- Ezek azok a jelek, amiket követni kell az üregben. Kutattam utánuk, de úgy látszik, semmi jelentőségük nincs. Ám ne ezzel foglalkozunk, kerítsünk létrát!

Philip a nyílt tengeren egyszer csak megállította a csónakot, majd zsebéből elővett egy kézfejnyi szerkezetet. Maurice-nak derengett az eszköz mibenléte, de mikor szóvá akarta tenni, Philip csöndre intette. Az öreg körbefordult a csónak közepében, majd a szerkezeten át felnézett az égre. Leemelte szeméről a műszert, és a motorhoz lépett, de sem felismerés, sem elhatározás, de még bosszúság sem látszott rajta. Teljesen uralta érzelmeit.

A motor ismét felzúgott, és eredeti útirányukhoz képest kissé balra indult a csónak.

Aznap éjjel nem sokat aludtak. Létrát ácsoltak, több oldalról kipányválták a hajót, és felkészültek a behatolásra. Berinio fontoskodva sürgölődött az előkészületek kellős közepén, így Pera alhatott egy keveset.

Hajnal előtt két kvárttal elkészültek, és mivel a kereskedő szerint nem várhattak, Berinio és Pera vezetésével az immáron négy zsoldos elindult a hatalmas létrán, ami hosszabb volt, mint a főárbocrúd.

Óvatosan mentek, így több, mint egy tucat pergés volt, mire leértek.

Lent az orruk hegyéig se láttak, így tüzet csiholtak, és meggyújtották fáklyáikat. Lorin és Todd, a manó zsoldos hol a kereskedőre, hol a kapitányra tekintettek, várva, hogy eldőljön, ki a parancsnok. A harmadik zsoldos, a Gyöngy-tó mellől származó Anrama teljesen fegyvereinek szentelte minden figyelmét, legalábbis nagyon ügyesen rejtette el, hogy ő is feszülten várja, hogy kiderüljön a rangsor. Egy pergés hallgatás után Pera szólalt meg.

- Én nem vagyok járatos a térkép értelmezésében. A legjobb lesz, ha Berinio után megyünk mindannyian.

A kereskedő elmosolyodva meghajolt, a zsoldosok pedig némán bólintottak. A többiek nem vették észre, hogy Lorin egy apró, de bonyolult kézjelet mutatott Anramának, aki egy hasonlóan alig észrevehető egyszerű gesztussal nyugtázta.

A kereskedő útmutatásával gyorsan megtalálták a bejáratot, de megtisztítani már annál nehezebb volt. Csákányokat hoztak a kardok mellé, de az erős tüskebokrot inkább fűrészszel lehetett volna eltakarítani az útból. Így jobb híján kardokkal estek neki a gallyaknak, majd csákánnyal kivágták a tövénél. Mire szabad volt az út, a nap már majdnem feljött. Pera még egy utolsót intett az embereinek, és beléptek a barlangba.

Fél óra csónakázás után Philip megint leállította a motort, és megint elővette a műszerét. Ezúttal is apró irányt változtatott, és továbbment. Ez még néhányszor megisméltődött, mikor azt mondta, hogy megérkeztek.

- Most már beszélhetünk? - Kérdezte Michelle.

- Igen, már lehet.

- Mi volt ez az egész?

- Gondolom, most egy kicsit értetlenül álltok a dolgok előtt, ezért a legjobb az lesz, ha mindent az elejétől kezdve mesélek el. - A többiek csöndben bólogattak. - A legfontosabb, hogy mindannyian megtudjátok, hogy miért is vagyunk mi itt. - Philip hatásszünetet tartott, majd folytatta. - Mint tudjátok, Maurice barátotok egy ideje furcsa álmokat lát. Egy kapitányról álmodik, aki Inérián született, pontosabban Ou Quate-ben. Arrafelé teljesen megszokott dolog az, hogy a Déli Síkság, ahol ez a város is van, olyan levegővel rendelkezik, ami nehezebb a vasnál is. Így a föld alkalmatlan az életre. Persze, ez nem mindenhol van így. Vannak ugyanis rések, ahol nem sűrű a levegő. Akadnak olyan helyek is, ahol egész nagy részek érintetlenek. Ott alakultak ki a városok. Ezeket a városokat se úgy képzeljétek el, mint valami kőfállal körülvett véderőket, sokkal inkább egy cölöpökön álló, hatalmas fa- és egyéb növényi anyagból összeeszkábált, lebegő koszfészket. Ott ha lehet, még inkább ki vannak téve a tűzveszélynek, így logikus, hogy bármiféle tűzgyújtás szigorúan büntetendő arrafelé.

- A városok messze vannak egymástól, de mégsem tudja mindegyik megtermelni azt, amire szüksége van. Ezért a városok kereskednek egymással, még hozzá olyan hajókon, amik ezen a mágikusan sűrű levegőn fenn tud maradni. A Déli Síkságiak nagyon jó szélhajósok.

- Pera, akit Maurice álmodik, nem más, mint egy egyszerű, alapvetően becsületes szélhajókapitány. Erről majd talán Maurice-t kérdezzétek, én nem tudok sokkal többet. Ám én pedig Hold vagyok, az álomlátó. Néhány hete felfedeztem egy álomszálát Inéria és a valós világ között. Nem vagyok mestere az álomszálon folyó emlékek megismerésében, de azt, amit elmondtam, onnan tudom.

A négy fiatal szinte tátott szájjal hallgatta. Eszükbe sem jutott kérdezősködni.

- Az álomszál végeinek megkeresésében azonban verhetetlen vagyok, és kiderítettem, hogy egy nagy erejű mágus tartja fent a szálát, és Maurice-t használja fel valami nem túl bizalomgerjesztő folyamat áldozatául. Gondoljatok bele: van például egy átok, ami egy bizonyos személyt sújt. Ám annak a léleknek egy más világban van egy másik kivételése. Megfelelő mágiával meg lehet piszkálni az átkot, hogy a két világ közti kapcsón keresztül a másik lélekre hasson az eredeti helyett. Ez lehet térkapu, időszál, vagy álomszál. Az elsőt túl sok energia fenntartani, és roppant feltűnő. A második csak ugyanabban a világban használható, egy lélek jövőjét vagy múltját megrendíteni, ami nem jó, ha a lélek fölött uralkodni akar a mágus. Elvégre ki akar egy szükséges védelem miatt meggyengült lelket?

Az első néhány mérföld nem volt túl mozgalmas. Látszott a barlangon, hogy már emberöltők óta nem változott semmi. Csak az apró rovarok, és néhány pórul járt szerencsevadász maradványai látszottak.

Aztán beléptek egy nagyobb terembe, ahol patikai rend és tisztaság fogadta őket. A padló rendre fekete és fehér apró mértani alakokra kifaragott márványból állt. A falakon a tartókban égő fáklyák lobogtak, de nem kormozott egyik sem. Eloltották saját fáklyáikat, és beléptek mindannyian a terembe. Ekkor Berinio elkiáltotta magát:

- Nehogy egy lépést is tegyetek a terem közepe felé! A márványlapok nyomásérzékenyek! Bármelyikük csapdát rejthet!

A többiek tanácstalanul néztek vezetőjükre, aki a térképet olvasva bátran nekiindult a mintáknak, hátraszólva, hogy csak őt kövessék.

Volt olyan, hogy csak bizonyos elemekre ugrottak, de olyan is volt, hogy egy láthatatlan lyukon kellett átbújniuk, vagy megadott ritmusban kellett átmenni egy képzeletbeli rúdon. Mindeközben mintha egy átlátszó labirintuson mentek volna keresztül.

Vagy egy kvárt is eltelt, mire a terem túlfelére értek. Perának szöget ütött a fejébe, hogy ennyi minden nem is lehetett felírva a térképre, de nem szólt semmit.

Hamarosan elérték az emelvényt, ami úgy tűnt, az egyetlen berendezése a teremnek. Tanácstalanul méregették, hátha nem vettek észre rajta valamit. Aztán Todd hirtelen lehajolt, és felemelte az emelvényt, mint valami fedelet. Lent egy létra vége látszott ki egy sötét üregből. Megpróbálták bevilágítani, de nem láttak sokkal többet. A zsoldosok vezetőjükre meredtek, aki kiadta az utasítást: lefelé!

- Mondd, Philip! Miért hoztál ide minket? - törte meg a hallgatást Maurice.

- Ennek roppant egyszerű a magyarázata. Van olyan hely, ahol békésen tudtál aludni? Esetleg csak bizonyos időszakokban?

- Van. Juan Les Pins.

- Érthető. Tudnotok kell, hogy a világ nem csak egy valóságból áll. A különböző világok valóságai pedig összefüggenek. Azt sem árt tudni, hogy Inéria Déli Síksága telis tele van Csodálatos Helyekkel. Ezeket az istenek hozták létre, hogy minél több hívet - hős hívet - szerezzenek. A dolog csak a Hősök Korában működött, mostanra az istenek vagy elfelejtették Csodálatos Helyeiket, vagy már nem látják a vendéget szívesen. Mármost egy isten földi hatalma a Csodás Helyei körül a legerősebb, és csak a Világ Túlfelén múlik el teljesen a hatása. Úgy látszik, Juan Les Pins közel van a Világ Túlfeléhez, már ami Baerornt illeti.

- Kit?

- Baerornt, a hatalom-partit. Mindegy. Az egy isten. Nos, amiért itt beszélgetünk, történetesen az, mert itt van Baerorn szemében a Világ Túlfele.

A fáklyák nem sokat segítettek a gödörben. Csak Berinio medálja derengett valamellyest. Már csak botorkáltak, hisz az apró fényforrás csak a körvonalakat láttatta. Végül elértek a terem végéhez, ahol a kereskedő megálljt parancsolt. Gyorsan megszámlolta a társait, majd kántálni kezdett.

Egyszer csak előttük egy hatalmas trónus jelent meg halvány kék derengésben. Ahogy Berinio tovább kántált, a túlvilági fény annál erősebb lett, de furcsa módon a közvetlen környezetén kívül nem világított meg semmit.

A kántálás lassan annyira fölerősödött, hogy a zsoldosok a fülükhöz szorították kezüket. Igyekeztek hiábavaló volt: a hang nem evilági módon jutott a társaság tudatába.

Lorin megfogta Anrama kezét.

A trón fénye már bántotta a szemüket, de nem tudták levenni a tekintetüket a látomásról. Megbűvölten bámulták a fényt, és egyre inkább transzba estek a kántálástól.

Egyedül Lorinra nem volt hatással a varázs. Befogta Anrama száját, hogy ne keltse fel a kereskedő figyelmét, és elvonszolta a lányt az üreg bejáratához. A megbűvölt harcos vissza próbált menni az őt elkábító csodához, de a tünde nem engedte. A lány derekára kötelet csomózott, és miután felmászott, egyszerűen felhúzta a másikat.

A lány szeme egyszeriben kitisztult.

- Mi volt ez?

- Megpróbált az irányítása alá vonni az álkereskedő.

- Nem fog feltűnni neki, hogy nem vagyunk ott?

- Amíg lent vannak, nem. Ott nincs fény, és már megszámlálni se tud senkit. Itt az idő. Roen azt mondta, hogy nálad lesz az utasítás eleje.

- Tehát te vagy a második?

- Igen.

A lány hálásan bólintott, és elővette zekéje egy titkos rekeszéből a bőrdarabkát. A tünde hasonlóképp tett, és összeillesztette a saját bőrdarabkáival.

A két ákombákomokat ábrázoló lap vonalai hirtelen megmozdultak, és elrendeződtek.

- Mit ír? Nem tudok tündéül - tartotta a lány a másik elé az írást.

- „El felia rotel... meráfon dumisz...” - betűzte Lorin, hiszen csak a rúnák voltak quarimei nyelven, értelmük nem volt. - „furán elerit...”

Szavait hatalmas földrengés szakította meg. Félelmükben egymásba kapaszkodtak, és csak óriási szerencsével kerültek el őket a nagyobb kövek. A terem védelmi rendszere is beindult, és nemsokára tucatjával süvítettek el mellettük a vélhetően mérgezett nyilvesszők.

Végül Anrama erőt vett magán, kibontakozott a tünde öleléséből, és ledugta a fejét az üregbe. Csupán mondatfoszlányokat hallott. Hallotta, hogy Pera kérdez, Berinio válaszol, de csak a válaszokat értette.

- Igen, rosszul választottál. Azért tehetünk valamit.

Pera erőtlenül megint kérdezett, mire Berinio megfontoltan, de jól hallhatóan szintén válaszolt.

- Veszélyes lehet. Kicséréljük a lelkeket. Minden világon mindegyik lélek kivetülése megtalálható. Ha megtalálom a lelket, akkor rá tudom venni az átkot, hogy inkább arra hasson.

A lány visszahúzta a fejét. Már mindent értett. Az ál-kereskedő lelkeket gyűjt, méghozzá kiszemelt helyi lelkek más valóságbeli kivetüléseit. Az is stimmel, hogy miért teszi ezt. Hallot már ő is a kétszínű istenről, aki felül akar kerekedni a partokon. Neki kellene a lelkek, hogy a belőlük származó feszültséggel a partot megszüntesse. Hiszen bár egyszerű módszerekkel a lelkeket már nem lehet az egyik parthoz kötni, de ügyes trükkökkel egyszerre többhöz lehet. Ez pedig az egész jelenlegi rendszert felborítja, ami belátható következménnyel járhat az egész valóságra nézve.

A lány megborzongott, és megrázta a halálra vált Lorin vállát. - Folytasd az olvasást!

A kis társaság elé félelmetesen gyönyörű látvány tárult. Körülöttük egy kupolán milliárd apró, és jópár igen hatalmas villám csapódott le. A tenger egyre haragosabb lett, egymást érték a mennydörgések, és az eget teleszította a természet ezüst karcolásaival.

Philip abbahagyta a mesélést, és csak ennyit mondott:

- Már nem tudom, mennyi idő van hátra. Készüljete fel, hogy átjuttok a másik valóságba. Egy kereskedőt kell megtalálnotok, akinek Berinio a neve. Őt kell megfékezni, hiszen ő a kéz. Kéz nélkül hiába van agy. Addigis ne érjetek...

Egyszerre minden elfehéredett, és úgy érezték, mintha a csónak feldobta volna őket a magasba. Aztán zuhantak.

3 A Világ Túlfele

Nyílvesszők suhogása, mérgezett tűk csapódása, robbanófalak omlása közepette végül Lorin befejezte az olvasást. Érezték, hogy a mágikus tartalmú szöveg egyre hatalmasabb varázserőt koncentrált, de ahelyett, hogy felolvasás után elszabadult volna a mágia, ott érezték maguk körül, felborzolva a szőrt a hátukon.

Egy szívdobbanásra leállt az összes védelmi berendezés. Nem röppent ki a falból nyílvessző, nem csapódott ki szöges rács, nem omlott be több járat. Minden csöndes lett. Túl csöndes.

Aztán megindult alattuk a föld. Megugrott alattuk a talaj, majd miután mindketten a földre kerültek, vízszintesen kezdett rázkódni. Lehetetlen volt talpra állni, a hatalmas rengések nagyobbak voltak, mint amekkorát a testük követelt. Négykézláb csúszkálva próbáltak fedezéket keresni, de mindenhol omlani kezdett a plafon. Végül Lorin megtudta vetni a lábát, és megragadva Anrama karját futni kezdett a bejárat felé.

A tünde lélekszakadva próbált egyszerre futni és húzni a lányt, de egyszercsak érezte, hogy kierpül kezéből Anrama karja. Hátrapillantott, és meglátta a másikat, ahogy ott feküdt egy oszlop romjai alatt összezúzva. Odaugrott, és dobálni kezdte a törmeléket a kupacról, de a lány erőtlenül rákiáltott:

- Menned kell. Meghalnak nélküled!
- Nem hagyhatlak...

Szavát egy újabb törmelékhalom zuhanása szakította félbe, amiből jócskán kapott ő is. Láta, hogy a keze el van törve, de tovább bontotta a már jóval nagyobb halmot. Végül egy nagy sziklát is ki tudott emelni, ami a lány testét érte. Tisztán látszott, hogy a lány nem élhette túl a második omlást. Szomorúan, de céltudatosan a bejárat felé futott, amennyire csak az ereje engedte. Sérült kezét szorosan magához ölelte, de látta, ha nagyon gyorsan nem kap ellátást, meghal.

A társaság végül egy teljesen sötét terembe került.

- Hol vagyok? - kérdezte Maurice, félig magának, és félig azért, hogy megtudja, kik veszik körül.
- Hát ugyanott, ahol mi - válaszolta André.
- Valaki másszon le rólam - nyöszörögte Michelle, mire Maurice talpra vergődött, és megpróbált eljutni kedveséhez.
- Hol vagy? Szólj valamit - kiáltotta Maurice, mivel nem tudta pontosan megállapítani, merről jött az előbb a hang. Mindenesetre elindult, de valamiben felbukott. - Afene, mi ez?

- Itt vagyok - kiáltotta megint Michelle, és legörgette magáról a testet. - Joanne, te vagy az? - Megtapogatta a másikat, de Joanne sportos teste helyett kemény, páncélszerű anyagot tapintott. Majd gyanakvóan megkereste a fejet, amin zsíros haj, erős borosta, és valami ragadós folyadék volt. Azonnal sikoltozni kezdett. - Úristen, ez egy hulla!

Időközben Maurice is erre a következtetésre jutott, mikor megvizsgálta, miben is botlott el. - Itt is van egy. Hol vagy, Michelle?

Ebben a pillanatban földöntúli ragyogás töltötte be a szobát, ami egy trónból, és a rajta helyet foglaló emberből áradt. Ott áltak hárman, ott feküdt a két holttest és a trónon ülő, de Joanne nyomát nem látták sehol. A trón mögül egy kaftános férfi lépett ki. Őszbe forduló haja már erősen ritkult, és pocakot is eresztett. Lassan mozgott, mint akinek nem sietős a dolga.

André előre lépett, hogy felelősségre vonja az embert Joanne hiánya miatt, mire a kaftános férfi felmutatta hatalmas borostyánnal ékesített gyűrűjét, és egy rövid szót kiáltott.

Hirtelen elvesztették testük felett az irányítást. Mint kőből faragott szobrok, úgy álltak az öreg előtt, moccanatlanul. Még a szemüket sem tudták mozdítani.

A kaftános nem volt a színpadi viselkedés híve, így minden kommentár nélkül odalépett a két hullához, sebet ejtett magán, és egy-egy csepp vért csöppentett mindkét halott szájába. Eztán a terem közepére húzta őket, és tökéletes kört rajzolt köréjük a porba. A körön kívül mindenféle rajzolatot kapart a botjával, majd kántálni kezdett. A szoborként ottmaradtak pedig látni vélték, hogy a kör köré írt betűk táncolni kezdenek, újra és újra átrendeződnek.

Végül befejeződött az ének, és az öreg körbejárta a betűket, és felolvasta. Alighogy körbeért, a két hulla megmozdult, és nemsokára már vigyázban álltak új mesterük előtt. Az öreg csak ennyit mondott nekik: - hozzátok a két nőt.

Kiérve Lorint teljes sötétség fogadta. Valahonnan szerzett egy fáklyát, és felkiáltott a hajóra: - Van itt klérikus?

Halk hang szólalt meg szinte a füle mellett, amitől annyira megijedt, hogy hátraugrott.

- Én az volnék, uram.

- Hogy... hogy kerülsz ide - kérdezte az ószhajú, nagyszakállú embertől, aki tetőtől talpig makulátlanul tiszta molekista miseruhában volt, az itt gyakori mindent vörösre színező, púderszerű homok ellenére.

- Én vagyok a harmadik. Hol az első?

- Bent van. Ráomlott a nagycsarnok. Meghalt.

- Nem halt meg, hiszen itt van egy másik lélekszilánkja is.

- Akkor vissza kell mennünk!

- Így is van, de a karodat nem hagyhatjuk így!

Lorin ránézett a törött karjára, amiről a sokk miatt el is felejtkezett. Most viszont az összes eddig gyűló fájdalom minden erejét beleadta, artikulátlan ordítást eredményezve összecsukló áldozatán.

Az öreg elkapta és lefektette, majd gyógyítókört rajzolt a tünde köré, aztán halkan énekelni kezdett.

A kis társaság sóbálvánnyá meredten nézték, ahogy az öregember akkurátusan bonyolult mintákkal kifesti a falakat. Nem volt szükség kötelekre, láncokra. A túlvilági fény rabul ejtette őket. Joanne-t és a bőrpáncélba öltözött másik nőt a szoba közepére fektették az életre keltett holttestek, és a kaftános egy krétával koncentrikus köröket és furcsa ábrákat kezdett el rajzolni. Aztán, mikor végzett, mormogni kezdett valamit, mire a kör hét pontján a spirális rajzolatok meggyulladtak, és úgy égtek, mint a gyertyák. A lángocskák már több fényt adtak, tűzvörös fénybe borítva a termet. Aztán iszonyú mély artikulátlan hang töltötte be a termet, aminek már ki tudták venni kör formáját. A hang először halk volt, de egyre hangosabb lett. A lángok magja, a spirálok kiemelkedtek a földből, és füstjük egyre töltötték be a termet. A füst kaparta a torkukat, de nem mozdulhattak.

Aztán a füst kezdett alakot ölteni: egy torz fej formálódott a kör fölött, és úgy tűnt, mintha az adná ki azt a velőtrázó ordítást. A kővé dermedt emberek ismét úgy érezték, hogy megfagy a vér az ereikben.

Aztán lassan egyre valóságosabbnak kezdett tűnni a fej, és a füst kezdte megformálni a lény mellkasát is.

Lorin lassan tudatára ébredt. Az ég lilás-vörösesnek tűnt, és gyönyörű éneket hallott. Csak egyszerűen tetszett neki, de nem tudta megragadni a dallamot. Aztán észrevette, hogy egy másik ember énekel. Hófehér ruhában volt, de az arcát nem tudta kivenni. Mintha valami elhomályosította volna az őt körülvevő világot. Aztán lenézett. Egy körön belül minden tisztának és világosnak tűnt, de azon kívül csak foltokat tudott kivenni. Felállt, és meglátta saját testét. Saját szemével látta, hogy törött keze összeforr, sebei összezáródnak. Megvizsgálta testét, de nem talált rajta sérülést. Aztán egyszer csak elsédült, és lehanyatlott.

Lorin rázogatásra ébredt. Mikor kinyitotta a szemét, a molekistát látta fölébe hajolni. Az megragadta a vállát és felemelte, jóllehet a zsoldos sokkal tagbaszakadtabb volt, mint a vézna klérikus. Kicsit még szédült, de stabilan állt a lábán, mikor az első mogorván kijózanította:

- Most pedig induljunk, különben nem segíthetünk többet.

A lény formálódása közben egyre többet fogott fel az új környezetéből, és ettől kicsit lecsillapodott. A varázslat már automatikus volt, így az öregember kézzel gyürkőzött neki a lény illendő fogadására. Megragadta Maurice kővédermedt testét, és a két hullával együtt a trónhoz vonszolta. Miután ezzel is kész lett, a trón köré krétával spirált rajzolt, ami ráolvasással szintén földöntúli kék színben izzott fel. Aztán homokot fogott a markába, és a két kört furcsa kacskaringókkal körberajzolta labirintusszerűen. A kanyargós út köré más-más ábrákat pergetett homokból és egyik sem volt ugyanolyan mintájú.

Aztán előkerültek a kínozóeszközök, amiket a körökön belülré helyezett emberekre szereltek. A készítő láthatóan alaposan ismerték a kínozás fortélyait: ha megmozdul az ember, akkor máris beléhasít a fájdalom. Am akárhogyan fészkelődik, a kín egyre erősebb lesz. Addig jó, amíg nem moccan, de még levegőt se vesz.

A kis társaság bár mozdulni nem tudott, az adrenalintermelésnek nem tudott ellenállni. Ott izgultak kővé dermedve, szembenézve reménytelen helyzetükkel. Michelle már sikított volna félelmében, de még levegőt sem bírt venni. Aztán megérezte, hogy a karján izzadságcsepp gurul, és csodálkozva nézett a karjára. Méregette egy darabig a lecsöppenni készülő vízcseppet, majd ráébredt, hogy képes mozogni. Hisztérikusán sikoltozva nekilódult a trónnak, miközben

fellökte a homokábrákkal foglalatoskodó varázslót, összetaposta a nagy műgonddal készült útvonalat, majd fennakadt a trón körüli spirál láthatatlan falába.

Az öregember ráesett az idézőkör egyik gyertyájára, amitől a kaftánja meggyulladt. Azonnal a földre vetette magát, és hemperegve próbálta eloltani lángra kapott ruháját. Lorin és a klérikus ekkor jelent meg a létra tetején. A varázsló halott alantasait még a jövevények ellen parancsolta, de a következő pillanatban kiszabadult az idézőkörből a lény, és egyenesen idézője ellen fordult. Markába kapta az öregember fejét, és egy rándítással összeroppantotta a koponyáját.

Lorin kétségbeesetten próbálta megvédeni magát és a harmadikat két volt társától, de egyre inkább a falhoz szorították az élőhalottak. Kénytelen volt belátni, hogy azok ketten túlerőben vannak. Végül összeszedte minden erejét, és kitört támadói között. A hátára szerelt pajzson nagyot csattant a két élőhalott kardja, kiszorítva a szuszt a tündéből. Elesett, de estében elgurult az újabb támadások elől. Feltápázkodott, és akkor vette észre, hogy épp Beriniót marcanolja és eszi jóízűen a túlvilági szörny. Az szerencsére nem vette észre, hisz bele volt feledkezve a volt parancsolója fölötti bosszúba.

Ezalatt Michelle ráncigálni kezdte Maurice-t, hátha a másik is megmozdul. Nem is törődött a körülötte folyó kavaláddal. Aztán meglátta a trónon ülő másik férfi arcát, és átjárta testét a félelemmel vegyes megdöbbenés.

Pera volt az, megismerte barátja elmondásából, de az arca ... szakasztott Maurice. A soktól teljesen lebénult. A másik férfi vonásai olyan szörnyű kínokat mutattak, amilyent Michelle még nem láthatott. Aztán egy kéz nehezedett a vállára, amitől hirtelen kiélesedtek tompult érzékei. Hallotta az idézőkörben levők nyögdecselését, a csatazajt, és azt a túlvilági mormogást. Egy ideig tűrte, de aztán nem bírta tovább, és újabb sikoltozós roham kapta el. Lefordult a trónra, egyenesen Pera ölébe, majd elvesztette az eszméletét.

A harmadik látván, hogy nem sokat segíthet, inkább az idézőkör lerombolásába kezdett, majd előkészítette ő is a varázslatát.

Az ő mágiája sokkal kevesebb előkészületet igényelt, de amint elkezdte, a túlvilági lény már ott is volt. Lorin szerencséjére a szörny a dühtől nem törődve merre lép, egyszerűen letaposta az egyik élőholtat. Ám a másik ugyanezt az eseményt kihasználva a tünde hátára ugrott, míg a zsoldos épp áldotta a szerencsését.

A molekista meglátván a szörny rohamát hátraugrott, egyenest Andrének. Az felborult, de nem tört el. A lény dolgában biztosan, lassan, megfontoltan közeledett, leendő áldozata pedig pánikszerűen kúszott hátrább és hátrább.

Majd megérintette André lábát. Amint az izzadtságtól lucskos keze hozzáért a férfihez, az megmozdult. A lény trükknek vélte a dolgot, ezért új célpontja felé vetődött. Új célpontja teljesen lekötötte, és nem vette észre, hogy a molekista a miseövével a szörny felé csapott.

André mozdulni sem tudott, annyira megijedt. A szörny irtózatosan rút volt, és szája nagyobb volt, mint egy oroszláné. A pillanatban még a karmait is tisztán kivette, és az sem volt bizalomgerjesztő.

Ám a kivédhetetlen támadás elmaradt. A lényen aprót csattant a vörös miseöv, és a szörny pillanatnyi mozgásiránya megmaradt. Hatalmasat csapódott a terem falának, és mivel a lendületét immáron csak a fal tudta csillapítani, koponyája nagy reccsenéssel eltört. Ám a megpróbáltatások ezzel még nem értek véget: a szörnyből bűzös gőz áradt, ami fojtogatni kezdte az ott lévőket, és a Lorin hátán lovagló is már majdnem elérte a harcos torkát törével.

Végül Pera felkapta a fejét, lesöpörte magáról az asszonynepet, és kardjához nyúlt. Látta, hogy két zsoldosa küzd elkeseredetten, de kettejük közül Todd tűnt az aljasabbnak, és levágta. Lorin először megpördült, majd látván, hogy nem ellenséggel néz szembe, a fáradtságtól elvágódott. Aztán meglátta a két nőt, akit egy nyeszlett fickó próbált kiszabadítani, de olyan szerencsétlenül állt neki, hogy többet ártott vele, mint használt.

Végül észrevette a fehér ruhás embert is, akit a hajón nem látott. Vajon hogy került ide? Aztán észrevette a plafonon a foltot és a lebegő szörnyet is. Ismerte az ilyet: bár a lény feje ketté van törve, ilyen egyszerűen nem lehet megölni. Aztán a fehér ruhás néhány mozdulatot tett, mire a szörny teste elenyészett a belőle áradó füstbe.

Ahogy eloszlott a test, a teremre ismét vak sötétség telepedett, csak a trón derengett kékesen. Egy pillanatra csönd lett, de aztán recsegés-ropogás rázta meg a levegőt, és a szörny által eresztett bűzös szag is mintha megerősödött volna.

- Kifelé mindenki - üvöltött a klérikus, elővéve egy talizmánt, ami nem csak derengett, de világított is.

Nagy nehezen feltápázkodott Michelle, és egy földön talált véres törrel kezdte leszedni Joanne-ról a kínzószereket. Lorin meglátva Anramának szorult helyzetét, ő is megpróbálta levenni a kínzóeszközt. Eközben Pera a klérikus utasítására elcipelte az egyedüli mozdulatlant a feljárathoz, és közös erővel kötéllel felhúzták.

Nemsokára sikerült a többieknek végezni, és Pera sorban felhúzta mind az öt embert.

Végre megkezdhatték a visszavonulást.

4 A Világon innen és túl

A hatalmas terem tágas és világos volt. A fény átsejlett a selyemfüggönyökön, ragyogott a fekete-szürke márványpokon. A terem nem volt túlzottan berendezve, de nem is volt üresnek mondható. Itt ugyanúgy lehetett magányosan könyvet olvasni, mint egy népes társaságnak szónokolni.

Nem voltak sokan. A nagy megbeszélőasztalt gondosan elkerülték, inkább a kandalló melletti ülőpárnákon diskuráltak. Láthatóan csak beszélgettek, de a társaság középpontja egy ezüstös köpenyes, őszes hajú, körszakállú, élénk zöld szemű emberre irányult. Ruháján számtalan furcsa jel volt, az inériai istenek összes jele. Ott volt Zodekus és Efirem, a két ősi isten szimbóluma is. Tisztán látszott, hogy ő a házigazda.

Aztán megjelent egy fiatal lány hatalmas tálcával. Mosolyogva egyenként kiosztotta a gőzölgő csészéket, majd távozott.

A társaságra némaság borult, miközben teájukat iszogatták.

Aztán a vendéglátó letette a csészéjét, és így szólt:

- Köszönöm, hogy elfogadtátok a meghívásomat, barátaim. Remélem, eddig jól szórakoztatok, de most már itt az ideje munkához látnunk. Azt már bizonyára tudjátok, hogy én Ertán vagyok, és tagja vagyok a Tudósok Társaságának. E társaság azért alakult, hogy a világ legnagyobb konfliktusait megvitassuk, és cselekedni tudjunk. Lehet, hogy ezt a hatalmat az országok hivatalosan nem ismerik el, de ők is tudják, hogy hiába hadakoznának ellenünk.

- Mindannyiunk a sziget különböző pontján él. Én például a Kilátó sziklán, hiszen én vagyok a távolbalátó. Szakterületem a jövőlátás és az álomlátás. Mivel én vagyok ennek a mestere, ezért úgy érzem, nekem kell beavatkoznom a Tudósok közül.

Végignézett a társaságon. Ott ült Maurice, Michelle, Joanne, André, Pera, Lorin, Anrama, és Ferte, a harmadik.

- Amit elmondtatok, abból azt szűrtem le - fonta tovább a szót Ertán -, hogy egy csoport azt kívánta elérni, hogy felboruljon az istenek egyensúlya. Akikről tudunk, az Roen, Hold és Berinio. Titeket próbált eszközül használni - bökött a társaság második felére -, de ugyanolyan áldozatok voltak, mint ti - mutatott a francia társaságra.

- Hogy megértsétek, mesélek a történelmünkből. Kezdetben létezett a Tó. Aztán megszületett a két ősi isten: Zodekus és Efirem. Örült Isteneknek nevezzük őket, mert cselekedeteik értelmét mi emberek nem foghatjuk fel egyszerűségünkben. Zodekus az építő, Efirem a választó. Zodekus mindent megteremt, Efirem pedig választ közülük. Így keletkezett minden, amit most láthattok. Aztán megteremtették a többi istent, akik majd felügyelik a megteremtett világot.

- Ám mivel azok más értékrenddel születtek, így megpróbálták elpusztítani alkotójukat. Persze, ez nem sikerült, de a két ősi istent bekényszerítették a tó közepére, egy szigetre. Ám ekkor a tó partja három részre szakadt, és mindegyik parton három isten maradt. Ekkor keletkezett a világ hármassága: a hatalom, a rend, és egyensúly. Úgy tudom, nálatok másképp van - nézett Maurice-ra Ertán.

- Nos, ha párhuzamot akarunk vonni, akkor tényleg. Nálunk a jó és a rossz a két véglet.

- Én ezt nem értem. Mit jelent a jó, és mit a rossz? Mindegy - legyintett -, ne filozofáljunk. Tehát onnantól kezdve az istenek már nem csak a két ősi istennel, de a többi két part isteneivel is haragban voltak. Bár a molekizmus nem tanítja, de bizonyos, hogy a partokat az ősi istenek hozták létre.

- Ezután az istenek a part megsemmisítésével próbálkoztak, amit úgy próbáltak elérni, hogy a földön Csodálatos Helyeket hoztak létre. Ott mindennel ellátták az embereket, amire gyarló életükben csak szükségük volt. Hősöket csináltak maguknak az istenek, akik terjesztették a hitet. Valóságos verseny folyt az istenek között.

- Ez végül abbamaradt, amiről a vallások egy szót sem említenek. Ám gyanítjuk, hogy megint a két Ősi Isten van a dolog mögött: kutatásaink alapján ugyanis az derült ki, hogy az istenek már nem tudják a halandók lelkeit a partjukhoz kötni.

- Ezért megnyugodva hátradóltunk. Egészen mostanáig. Ez a három szövetséges bizonyára Baerorn utasításait követve próbált lelkeket egyszerre több parthoz is kötni. Ám hiába kötötte volna akár a halandók felét oda, az még nem okozott volna akkora feszültséget, ami összeköti a hármast. Ezért akarták a lelkek más világokbeli vetületét egyszerre felhasználni. Valami véletlen folytán Joanne-nak és Anramának szintén egybefüggő lelke van. Ez elég lett volna már a három part összekapcsolásához. Higgyétek el, ti mentettétek meg a világot. A mi dolgunk pedig már csak a takarítás marad.

A következő pillanatban elpattantak az álomszálak, és a kis csapat megint a csónakban landolt. Philip nem volt sehol, mintha ott sem lett volna. André megpróbálta beindítani a motort, míg Michelle a csónak orrába mászott. Aztán

valami a keze ügyébe került. Megpróbálta megnézni, hogy mi lehet az, de az orráig is alig látott. Aztán hirtelen fény gyúlt, így már megismerte: a csillagmutató!

A többiek csak csodálkoztak a közeledő reflektorba. Aztán megszólalt a megafon.

- Figyelem! Itt a Francia Haditengerészet. Önök tiltott övezetben tartózkodnak. Tegyék fel kezüket, és maradjanak ott!

A négy meglepett fiatal tátott szájjal nézte végig, ahogy a hajó melléjük ér, lejönnek értük a katonák, és felrácigálják őket a fedélzetre.

Sorba állították őket, majd megjelent a kapitány. Az végignézett a mondvacsinált kalózokon, majd rájuk kacsintott. Azok leesett állal bámulták a kapitányt.

Pera állt előttük!